

4

Lưỡi dao sát nhân

Văn Bình lặng người trong sự ngạc nhiên kỳ thú. Người đàn bà — đúng hơn, thiếu nữ trạc 20 — trước mặt chàng có một vẻ đẹp khác thường, vượt qua những điều được viết trong sách và gặp trong đời. Sắc đẹp dưới thời đại nguyên tử được tính bằng con số : kích thước vòng ngực, vòng hông, vòng bụng, cặp giò thon dài, trông mắt ướt và làn môi khêu gọi Song năng gầy như cây liễu, gió thổi nhẹ là ngã, ngực nàng bằng phẳng như nước hồ thu, toàn thân nàng được giấu trong cái áo choàng dăng ten màu đen tha thướt.

Thế mà nàng vẫn đẹp. Nàng đẹp hơn cả những giai nhân núi lửa mà đường cong tròn trịa có thể di sơn, đảo hải. Nhan sắc tuyệt diệu của nàng không đượm chất khiêu khích nóng bỏng. Nàng đẹp trăm mặc, đẹp cỡ kính, đẹp nhẹ nhàng, cái trăm mặc nghiêng ngả của Tây Thi, cái cỡ kính hăng khuâng của Ngu Cơ, cái nhẹ nhàng của Giáng Kiều trong truyện Bích câu kỳ ngộ.

Cổ nàng cao, tròn, trắng muốt như thạch cao. Miệng nàng chum chim như đóa thược được e lệ trong sương sớm ngày xuân. Tuy nhiên, nàng đẹp nhất đôi mắt. Tất cả tinh hoa của trời đất được thu gọn vào đôi mắt rộng, đen láy, sáng rực sau hàng mi dài, cong và láng mượt như nhung. Dường như Tạo hóa sinh nàng ra để trò chuyện bằng mắt.

GIÁN ĐIỆP SIÊU HÌNH

171

Chàng ngáy người ngắm nàng. Mắt nàng ngược lên trong veo và đắm đuối. Chàng có cảm giác là đôi mắt nàng đang tỏ vẻ :

— Chào anh. Em chờ anh đã lâu.

Văn Bình nghiêng mình thi lễ :

— Hân hạnh.

Bửu Tấn giới thiệu :

— Đây là cô Thùy Lan. Công Tăng Tôn nữ Thùy Lan. Và đây là...

Thiếu nữ cười rộ, hàm răng đều, trắng, óng ánh :

— Bất tất bác sĩ phải nói tên. Em đã biết quý khách là ai rồi. Tên ông ấy là Văn Bình, thường được gọi là Z. 28. Ông Văn Bình là một trong các điệp viên khét tiếng trên hoàn vũ.

Văn Bình hỏi, giọng sừng sốt :

— Sao cô biết tên tôi? Ông Hoàng báo tin với cô là tôi đến đây, phải không?

Bửu Tấn lắc đầu :

— Cô Thùy Lan không biết ông Hoàng là ai. Và lại, cô Thùy Lan chưa gặp ông Hoàng bao giờ.

Mắt thiếu nữ chớp nhè nhẹ :

— Em còn biết nhiều nữa về ông. Hiện ông đang nghĩ đến một người đàn bà thật đẹp trạc 30. Lòng ông không vui vì ông phải lỡ hẹn. Nếu em không lầm, ông hẹn với nàng ở Đà Lạt. Ông thú thật đi. Có phải ông đang nghĩ đến người đàn bà tên là Thủy Liễu không?

Văn Bình giật mình thon thót. Chàng tiến lại gần nàng, giọng run run vì cảm xúc :

— Vâng, tôi đang nghĩ đến nàng. Đáng lẽ, tôi gặp nàng trên Đà Lạt. Vì công việc, tôi phải tới

trung tâm Z. 003. Có tài thật. Cô đã đọc được những ý nghĩ thầm kín nhất của tôi.

Thùy Lan lắc đầu :

— Ông Văn Bình ! Ông chưa thành thật với em. Tại sao ông lại cho em là ma xó ?

Nghe nàng trách, chàng toát mồ hôi. Thật vậy, trong óc chàng đang rửa thầm nàng là ma xó, Bửu Tấn nắm tay chàng, giọng thân mật :

— Cô Thùy Lan có biệt tài đọc được thâm tâm mọi người. Nàng nói không bao giờ sai.

Thiếu nữ lặng lẽ cúi mặt xuống. Văn Bình nâng cằm nàng lên, trong cử chỉ âu yếm. Chàng rùng mình khi chạm vào da mặt nàng. Thường lệ, da đàn bà đẹp mát rượi khi trời nóng, và ấm áp khi trời lạnh. Da Thùy Lan lại lạnh buốt một cách khác thường. Trong truyện Liêu trai chí dị, những con hồ ly tinh giả làm đàn bà đẹp để quyến rũ vẫn nhân hiệu sắc cũng có làn da lạnh buốt như tảng băng.

Văn Bình nhìn Bửu Tấn thầm hỏi ý kiến, Bửu Tấn thần nhiên giải thích :

— Da nàng vẫn lạnh như vậy. Nhiệt lượng trong người nàng rất thấp.

Văn Bình đập nhẹ vào vai thiếu nữ :

— Cô Thùy Lan.

Bửu Tấn gạt đi :

— Đừng anh. Nàng ngủ rồi.

Văn Bình không tin :

— Nàng ngủ rồi ?

— Phải nàng đã ngủ rồi, ngủ say rồi. Từ ngày về đây, nàng thức ngủ không chừng. Có khi nàng ngủ hàng tuần lễ liền. Và có khi nàng thức hàng tuần lễ không ngủ.

— Nàng mắc bệnh ngủ phải không ?

— Không. Đến bây giờ, tôi vẫn chưa tìm ra nguyên nhân. 30 tháng trước, do báo cáo của chính quyền sở tại, ông Hoàng khám phá ra nàng ở Phú Vang, gần thành phố Huế. Năm nay, nàng vừa chẵn 18 tuổi. Nàng sinh trưởng trong một gia đình hoàng phái, bằng chứng là nàng mang họ Công tằng Tôn nữ, tuy nhiên cha mẹ nàng rất nghèo. Ngay sau khi chào đời, nàng đã bị câm, và què. Đột nhiên, năm 15 tuổi, nàng nói được, và phát lộ thiên tài thần giao cách cảm.

Bửu Tấn đập mền lên lên đùi Thùy Lan. Nàng được đặt ngồi trong cái ghế bành sắt có bánh xe. Văn Bình bâng khuâng nhìn nàng ngủ, lòng dâng lên một niềm trắc ẩn và mến thương vô tận. Mắt nàng nhắm nghiền, miệng hé mở như đứa trẻ trong giấc ngủ. Bửu Tấn vén tay áo rộng của nàng lên. Văn Bình buốt miệng :

— Trời ơi !

Mộng đẹp của chàng vụt tan ra thành khói. Dưới áo chàng đen, cánh tay Thùy Lan hiện ra gầy guộc, khẳng khiu như ống sậy. Bửu Tấn cười thương hại :

— Không riêng anh, ai gặp Thùy Lan đều có phản ứng luyến tiếc. Con người đẹp như hăng nga giáng thế lại tàn tật. Tuy nhiên, đó là luật thừa trừ của Tạo hóa. Những người có dị khiếu siêu hình thường rất đẹp, và đều tàn tật.

— Trên thế giới, có độ bao nhiêu người như Thùy Lan ?

— Rất ít. Song hầu hết đều chết yểu, hoặc còn sống thì lúc mê, lúc tỉnh bất thường.

Bửu Tấn ấn nút trên bàn : bức tường đối

diện nứt đôi, bên trong kê một cái giường rộng. Văn Bình nhận thấy trên giường có một người đàn bà Tây phương, phục sức theo lối xưa, đang quay mặt ra ngoài. Bửu Tấn nói :

— Đây là bức tượng bằng sáp, không phải người thật. Nàng từ trần đã được gần nửa thế kỷ. Nhờ nàng, các nhà khoa học, và nhất là các cơ quan điệp báo, đã phăng ra sự quan trọng và cần thiết của lãnh vực siêu hình.

Nội vụ xảy ra năm 1886, nghĩa là thời kỳ anh và tôi chưa ra đời. Tên nàng là Moli (1). Nàng được sinh ra cũng như người thường Đột nhiên, một ngày kia, toàn thân nàng run lẩy bẩy, đầu quay lia lịa như người lên đồng. Rồi trong nhiều năm liên tiếp, da thịt nàng trở nên lạnh

(1) Tức là *Mollie Fancher*. Y sĩ riêng của nàng, tên là *Samuel Eleet Speir*, theo dõi tình trạng của nàng trong nhiều năm, đã chứng nhận những việc kể trên là đúng.

Đề phổi kiểm lại chắc chắn, một ngày kia bác sĩ Speir đột ngột đến nhà riêng của Moli, và trao cho nàng một bức thư khẩn si kỹ lưỡng, mà ông mới nhận được hồi sáng, chưa đọc. Nàng không cần bóc thư mà vẫn đọc vanh vách từ đầu đến cuối. Bác sĩ Speir so với bức thư thì không sai một chữ. Nhiều bác sĩ khác đã tới thí nghiệm với Moli, như bác sĩ Robert Ormiston, chuyên viên hữu danh về thần kinh học bác sĩ Williard Parker, và nhà văn hữu danh Parkhurst. Ngày 3-2-1916, sau nửa thế kỷ nằm liệt giường, cô Moli mới từng thống Mỹ Woodrow Wilson đến dự cuộc tiếp tân sinh nhật. Ông Wilson từ khước. 8 ngày sau, cô Moli từ giã cõi đời.

ngắt như xác chết. Nàng phải nằm liệt giường.

Phải ghé sát tim người ta mới nghe được tiếng đập nhẹ nhẹ. Lạ lùng nhất là nhiều khi nàng không thở nữa, và trong 9 năm đặng đặng, nàng không ăn.

Trưởng nghe lầm, Văn Bình hỏi lại :

— Không ăn trong 9 năm ?

Bửu Tấn đáp :

— Phải. Trong 9 năm, nàng chỉ ăn bằng một người thường trong một ngày, một đêm. Không ăn mà sống, điều này hoàn toàn trái khoa học. Nhưng trường hợp cô Moli đã được nhiều nhà bác học đúng đắn xác nhận. Nàng ngủ mê một ngày đêm, song mỗi khi tỉnh lại nàng đã tỏ ra một thiên tài kỳ lạ. Mắt nàng tỏa ra những tia hồng ngoại khiến nàng nhìn rõ ban đêm như ban ngày. Nằm trên giường, nàng có thể đọc được sách báo đặt ở phòng bên. Nàng còn có thể mô tả không sai một chi tiết con con về y phục và hoạt động của những người ở xa hàng trăm cây số. Trường hợp cô Moli hiện được R.U., C.I.A. và I.S. nghiên cứu.

— Đề áp dụng vào công tác gián điệp siêu hình ư ?

— Phải. Các khoa học gia gián điệp có hy vọng trong tương lai sẽ « chế tạo » được nhiều bộ óc như Thùy Lan và Moli.

— Bộ óc điện tử, hay bộ óc người ?

— Bộ óc người. Chúng tôi hy vọng có thể « chế tạo » được những người như Thùy Lan và Moli. Hẳn anh đã nghe nói rằng trong cơ thể con người có 2 chất cường toan lạ lùng tên là DNA và RNA

(1). Nhờ chất này, con mới giống cha, không giống thiên hạ, người đẻ ra người, chuột đẻ ra chuột, chứ người không đẻ ra chuột, và chuột đẻ ra người. Nếu ta lấy được chất DNA và RNA của cô Thùy Lan tiêm cho người khác, ta sẽ có một Thùy Lan khác. Anh đã thấy chưa ?

Văn Bình gật đầu :

— Rồi. Bởi vậy, những người như Thùy Lan rất quý, còn quý gấp ngàn lần công thức chế bom khinh khí nữa.

Bửu Tấn nói :

— Đúng. Các cơ quan gián điệp đã phái nhân viên xục xạo khắp thế giới để tìm những người có dị khiếu siêu hình. Họ được lệnh mua bằng tiền, thật nhiều tiền, hoặc bắt cóc, ám sát, miễn sao chiếm được, còn sống hay chết. Từ nhiều năm nay, sở gián điệp nào cũng có một ban riêng, chuyên về việc theo dõi các khoa học gia ngoại quốc lỗi lạc. (2).

(1) Tác giả xin lỗi bạn đọc vì không thể đi sâu vào các chi tiết chuyên môn thuần túy. Theo bác sĩ McConnell, chất RNA (ribonucleic acid) gây ra hiện tượng di truyền. Chất RNA là DNA (deoxyribonucleic acid) mà ra. Bác sĩ McConnell phát minh ra thuyết « Tâm lý học về ảnh hưởng » (Psychology of Influence) có thể hoàn toàn thay đổi bộ óc con người trong vòng một thời gian ngắn, biến người ngu thành khôn, biến người thường hành người có dị khiếu siêu hình như Môli. Bác sĩ Allan L. Jacobson đã thí nghiệm khả quan với giống chuột. Phòng thí nghiệm Abbett (Hoa Kỳ) cho biết là cuộc thí nghiệm DNA-RNA có nhiều triển vọng.

(2) — Trước khi đại chiến thứ hai chấm dứt, Hoa Kỳ lập a phái bộ bí mật Alsos có nhiệm vụ đưa các khoa học gia Đức sang Mỹ. Chiến dịch Overcast đã đưa 3.000 khoa học gia Đức sang Mỹ. Trong thời gian gần đây, Ai Cập đã tái diễn kế hoạch này, hầu thúc đẩy công cuộc chế tạo hỏa tiễn.

GIÁN ĐIỆP SIÊU HÌNH

Đánh cắp tài liệu tối mật là hoạt động lỗi thời giờ đây người ta đã nghĩ đến việc đánh cắp những bộ óc phi phạm. Bắt được một người như cô Thùy Lan, gián điệp dịch có thể lợi hàng trăm triệu đô la.

Không đợi Văn Bình hỏi thêm, Bửu Tấn nói tiếp, thao thao bất tuyệt :

— Hàng trăm triệu đô la còn là ít. Hiện tại, cô Thùy Lan giúp ta đọc trong ý nghĩ người khác. Chẳng hạn, giải quyết những bí mật cảnh sát. Hoặc đóng góp vào các cuộc thương thuyết ngoại giao. Nhờ nàng, chúng ta có thể biết trước những điều kiện của cuộc thương thuyết. Trong tương lai, ta sẽ chế tạo nhiều Thùy Lan khác. Những người này sẽ có mặt khắp thế giới, đặc biệt tại các quốc gia hiếu chiến. Họ sẽ giữ vai trò quyết định trong công cuộc bảo vệ hòa bình, bằng cách ngăn cản chiến tranh. Trong trận đại chiến nguyên tử, phe nào tấn công bất thần là có hy vọng nắm được phần thắng. Sự tấn công bất thần này không thể xảy ra vì nhân viên của ta nhìn thấu ruột gan các lãnh tụ từ đông sang tây.

Không thể gây ra đại chiến, nhân loại chỉ còn lối thoát duy nhất : hòa bình. Muốn tiến tới hòa bình, các quốc gia phải thương thuyết với nhau. Nhờ những nhân viên như Thùy Lan và Môli, chúng ta sẽ khám phá ra dễ dàng mọi tài liệu, văn thư tối mật của đối phương. Như Tôn Tử đã nói, biết mình, biết người, thì trăm trận đánh trăm trận thắng. Nước Việt Nam nhỏ bé và yếu ớt của chúng ta sẽ trở thành cường quốc nhất nhì trên hoàn vũ.

Văn Bình hỏi :

— Công cuộc nghiên cứu ở trung tâm Z. 003 đã tới đâu ?

Bửu Tấn đáp :

— Tuy mới ở thời kỳ khai sơn, phá thạch, chúng tôi đã đạt được kết quả khả quan. Một số chuyên viên về siêu hình học hoạt động luân nôm ở nước ngoài đã về nước. Ngoài ra, các cơ quan tình báo bạn đã cung cấp cho ta nhiều máy móc quan trọng, như máy làm ma trôi, máy làm ma ném đá, máy chế tạo xú ướ.

Im lặng một lát, Văn Bình hỏi tiếp :

— Tôi còn ở đây đến bao giờ ?

Bửu Tấn đáp :

— Việc này tùy ông Hoàng. Tôi chỉ có nhiệm vụ giải thích cho anh hiểu rõ căn bản của khoa học siêu hình, và phương pháp áp dụng vào ngành gián điệp tân tiến.

Văn Bình móc túi tìm thuốc lá. Không khi dưới hăm làm cổ họng chàng khô đắng. Nhưng Bửu Tấn khoát tay :

— Chưa được. Một đốm lửa có thể gây ra hỏa hoạn. Tôi biết anh thích hút thuốc, nhất là thuốc Salem thơm vị bạc hà. Trong 5 phút nữa, anh sẽ được hút tha hồ. Nào, chúng ta ra khỏi nơi này. Anh cần hỏi thêm gì không ?

Chỉ tay vào thiếu nữ ngồi gục trên ghế, hơi thở đều đặn, tỏ ra đã ngủ say, Văn Bình hỏi :

— Còn cô Thùy Lan ?

Bửu Tấn nhìn nàng, giọng mơ màng :

— Nàng ngồi đây cho đến khi tỉnh dậy. Thường thường, nàng ngủ một hơi, 5, 10 ngày liền tiếp. Trong khi ngủ, nàng không ăn uống gì hết. Và khi

dậy nàng chỉ uống một ly nước lạnh mà thôi. Thỉnh thoảng, nàng mới ăn, và chỉ ăn đồ nhẹ. Một bộ phận điện tử tí hon được gắn trong óc nàng. Hệ nàng thức giấc, bộ phận này sẽ truyền tin đến văn phòng điều khiển trung ương ở tầng trên. Nhân viên của tôi túc trực trong phòng suốt ngày đêm. Họ sẽ chăm nom cho nàng.

Dáng điệu buồn rầu, Văn Bình vuốt ve mái tóc óng ả của Thùy Lan. Nàng ngủ mê mệt, mặt gục xuống hai bàn tay. Tiếng ngáy của nàng êm ái, thơm tho như của mọi người con gái khỏe mạnh và đáng yêu khác. Mùi thơm đặc biệt này đã quyến thêm mùi da thịt thanh tân, khiến Văn Bình ngáy ngất. Chàng buột miệng :

— Thùy Lan có chồng chưa, bác sĩ ?

Bửu Tấn thở dài :

— Chưa.

Tiếng thở dài của Bửu Tấn dội sâu vào lòng Văn Bình. Đột nhiên, chàng cảm thấy cô đơn và rét lạnh hơn bao giờ hết, mặc dầu chàng được hàng tá đàn bà yêu thầm, nhớ trộm. Lần thứ nhất trong đời, chàng gặp một cô gái như Thùy Lan với vẻ đẹp cổ kính như nhánh mai gầy dưới trời đông giá lạnh. Nếu nàng không bán thân, bắt toại, chàng đã cúi xuống, nắm gọn bàn tay xinh xắn của nàng, và âu yếm hôn thật lâu vào môi nàng. Chàng sẽ mời nàng đi ăn và du hí suốt đêm, và chàng tin nàng ưng thuận. Từ bao năm nay, chàng chưa hề bị phụ nữ ghét bỏ.

Tạo hóa đã phú cho Văn Bình một sức hấp dẫn phi thường. Chàng được phụ nữ yêu thương mặn nồng nhờ thân hình cao lớn, đầy thơ thịch rắn